

Pojken med de rosa byxorna

En prisad och drabbande verklighetsbaserad berättelse om Andrea, en studiebegåvad och karismatisk italiensk tonåring som tar sitt liv efter att ha utsatts för mobbning och nätmobbning. Genom Andreas egen berättarröst får vi följa hans längtan efter vänskap, kärlek och tillhörighet – och hur gränsen mellan vänskap och utsatthet gradvis förskjuts.

Pojken med de rosa byxorna är en både varm och smärtsam film om att vilja passa in utan att behöva göra avkall på den man är. Med humor och ömhet skildrar filmen också familj, vänskap och den särskilda sårbarhet som hör tonåren till. Samtidigt ställer den angelägna frågor om gruppträck, nätmobbning och vuxenvärldens ansvar.

Rek för åk 8 t.o.m. gymnasiet

INTRODUKTION

Filmens annorlunda berättargrepp och förmåga att skildra ett tonårsperspektiv genom både humor och värme tillgängliggör en berättelse och ett ämne som är lika angeläget som smärtsamt.

Pojken med de rosa byxorna har fått ett varmt mottagande av såväl publik som kritiker och har även belönats med Unga filmjuryns pris på BUFF, Barn- och Ungdomsfilmfestivalen i Malmö.

Handledningen inleds med ett utförligt handlingsreferat och följs av ingångar kring filmens form, skillnaden mellan att vara lyckad och att vara lycklig samt mobbning. Avslutningsvis riktas blicken mot filmens titel och dess betydelse – och mot frågan om var orsaken till mobbning egentligen står att finna.

HANDLING

Filmen börjar med att Andrea föds. När han kommer till världen vill hans mamma Teresa genast hålla honom i famnen. En vuxen berättarröst säger: "Det här var jag för 27 år sen. Jag skulle ha varit 27 idag. Hur skulle mitt liv ha varit? "

Huvudpersonen Andrea berättar att han alltid har gillat sitt namn, kanske för att det var så vanligt och därför gjorde honom osynlig, att han var toppstudent och fick stipendium och att hans föräldrar var så stolta. Men han minns också att föräldrarna Teresa och Tommaso bråkade alltmer med varandra och hur han spelade musik för att distrahera sin lillebror Daniele. Han minns påskresan till Kalibrien, där släkten samlades och Andrea badade, lekte och verkade lycklig. "Om jag hade levt hade jag kanske flyttat till Kalabrien", säger berättarrösten.

Redan från filmens anslag vet vi alltså att pojken vi ska följa inte längre är vid liv.

Det är nervöst när Andrea i högstadietiden ska provsunga för plats i kören. Men han lägger märke till en pojke som olikt alla andra verkar fullständigt lugn. Pojken heter Christian Todi.

I skolan dyker Christian upp igen och Andrea betraktar honom med växande fascination.

Hemma firas det att mamman Teresa doktorerat i statsvetenskap, men föräldrarna grälar också allt mer. Andrea är rädd för vad konflikterna innebär och ber dem lova att de inte ska skilja sig. Pappan lovar att så inte ska ske.

I skolan tar Andrea sig plötsligt ton mot en lärare och betar sig respektlöst.

Teresa försöker förstå vad som har hänt. Ville han försvara någon? Eller försökte han imponera på någon?

Andrea fortsätter att betrakta Christian. Vid idrottsplatsen kommer Sara, en tjej i parallellklassen, fram och börjar prata. Hon säger att Christian är cool – och en riktig skitstövel.

Andrea och Sara börjar umgås. De bestämmer sig för att gå på bio tillsammans varje vecka och recenserar filmerna i en gemensam bok. Samtidigt börjar Andrea få kontakt med Christian, som frågar om han kan hjälpa honom med läxorna.

När Andreas föräldrar så småningom berättar att de faktiskt ska separera är Andrea framför allt bekymrad för sin lillebror Daniele. Han är ju så liten. Sara påpekar att Andrea alltid oroar sig för andra: "Du oroar dig för mycket för andra. Du är också liten."

Andrea hjälper Christian allt mer, även genom att fuska på proven. Christian ligger illa till i skolan och berättar en dag, när de är hemma hos honom, att hans pappa tänker skicka honom till militärakademi om han misslyckas igen. Han berättar också att hans föräldrar skilde sig när han föddes. Andrea känner att de nu delar något personligt med varandra.

Andrea och Sara fortsätter med sina biobesök, men Christian tar allt större plats i Andreas liv. Till slut sviker Andrea Sara för att istället vara med Christian.

"Du ersatte mig med 'Mr Plus'. Och nu ignorerar han dig och du kommer tillbaka", säger Sara men förlåter honom. Hon konstaterar att hon antagligen hade gjort samma sak. De är två "dörrmattor", säger hon.

Koppling till läroplanen, Lgr22

Mobbning och kränkande behandling anges inte som ett eget kunskapsområde i grundskolans kursplaner. Arbetet mot kränkningar *ingår i stället i skolans övergripande värdegrundsuppdrag*. Skolan ska främja förståelse för andra människor och förmåga till inlevelse, och ingen ska utsättas för diskriminering eller annan kränkande behandling.

Arbete med *Pojken med de rosa byxorna* kan samtidigt knytas till flera delar av det centrala innehållet för årskurs 7–9:

Svenska

Filmen ger möjlighet att arbeta med berättande och analys av texter i olika medier, exempelvis budskap, tema, motiv, syfte och sådant som uttrycks indirekt. Arbetet kan också kopplas till kommunikation och ansvarsfullt agerande i digitala medier.

Samhällskunskap

Filmens teman kan kopplas till frågor om identitet, makt, rättvisa, jämlikhet och jämställdhet, liksom till hur digitala medier används och hur användningen kan förstås ur sociala, etiska och rättsliga perspektiv.

Religionskunskap

Filmen aktualiserar etiska frågor och livsfrågor som rör bland annat identitet, kärlek, sexualitet, frihet, rättvisa och solidaritet. Den ger också underlag för samtal och resonemang om moraliska frågor och människors ansvar för sig själva och andra.

Efter en idrottslektion berättar Andrea för Christian att han har haft mardrömmar och till och med börjat kissa i sängen till följd av föräldrarnas separation. I samtalet är Christian stöttande gentemot Andrea och när de kramar om varandra så kysser Andrea honom på halsen. Men den närhet Andrea upplever utmynnar istället i att Christian berättar om Andreas sängvätning för de andra eleverna.

Inför gymnasiet hoppas Andrea på en nystart. Han kontrollerar antagningslistorna för att se var Christian ska gå, och när han ser ett prov där Christian riskerar att bli underkänd så hjälper han honom inte. Christian försvinner alltmer ur Andreas omedelbara vardag. Men trots allt Christian har gjort mot honom så saknar Andrea honom.

En dag får Andrea ett par röda jeans. När de tvättas färgar de av sig och allt – inklusive byxorna – blir rosa. Andrea använder dem ändå. När Christian ser honom skämtar han hånfullt inför sina kompisar om huruvida modellen även finns för män. Men när någon annan fortsätter förlöjligandet reagerar Christian samtidigt till försvar av Andrea. Christian är alltså både den som förödmjukar Andrea och erbjuder honom skydd och tillhörighet.

När Teresa anar att de rosa byxorna orsakar problem, säger hon att Andrea naturligtvis inte måste bära dem. "Och låta dem vinna?" svarar Andrea.

När Alla hjärtans dag kommer firar Andrea med Sara

på en bar. De dansar och Andrea kysser henne, men Sara stoppar honom. De är ju vänner och "dejen" bara på skoj. Det hon känner räcker inte till det som Andrea nu vill utveckla relationen till. Andrea blir sårad och säger att Christian aldrig skulle vilja ha en sådan som Sara. "Så jag ska nöja mig med en sådan som dig?" svarar hon. De skiljs åt som ovänner.

När Sara inte längre finns vid hans sida erbjuder Christian Andrea en plats i gänget. Sara bevitnar situationen och ifrågasätter vad Andrea håller på med. Hon uppmanar honom att tänka efter och påminner om att de inte är barn längre. "Just det. Vi förändras", svarar Andrea.

Andrea har tränat hårt och gör bra ifrån sig på idrotten. Under en stafett räddar han laget. Efteråt firar pojkarna tillsammans i omklädningsrummet och Christian lyfter upp Andrea i triumf. För ett ögonblick har Andrea fått precis det han längtat efter: han är en av dem. Därefter blir han inbjuden att följa med på en fest med äldre elever som Christian och hans vänner ska ta sig in på. Andrea får höra att det är en temafest där alla ska komma utklädda till prostituerade kvinnor.

Teresa hjälper sin son att göra sig i ordning. Andrea får smink och högklackade skor och hon skjutsar honom till festen.

När Andrea ensam möter upp laget förstår han vad som har hänt. Christian och de andra är klädda i

kostym. Det fanns ingen utklädningskod. Andrea har blivit lurad.

Pojkarna släpar brutalt in honom på festen. Alla skrattar åt honom, kallar honom äcklig och filmar med sina mobiltelefoner. Andrea går hem gråtande.

Från den dagen är Andrea förändrad. När Sara ring-
er honom klickar han bort samtalet. Och han, som tidigare var toppelev, misslyckas nu i skolan.

På lovet i Kalabrien ser hans farmor att någonting inte står rätt till och frågar hur han mår. Hon tar också upp hans skolresultat: hade han inte räknat med att bli underkänd? Andrea frågar henne om hon tror på Gud, och varför Gud i så fall inte ingriper när människor gör varandra illa.

Andra året på gymnasiet börjar och berättarrösten konstaterar: "Det positiva är att det bara är fyra år kvar – och det negativa är att det bara är fyra år kvar". Den postuma berättaren reflekterar över hur social död för en tonåring är detsamma som riktig död, och att tekniken gör att trakasserierna alltid följer med. Även om han skulle byta skola, så skulle förödmjukelserna bestå.

Sara och Christian har börjat umgås och Andrea berättar hur han försöker ta kontroll över situationen genom att påskynda pinan. När han målat naglarna och andra elever kallar Andrea för "trans" så säger Christian att han egentligen har hjälpt Andrea, för nu behöver Andrea inte längre låtsas.

Sara försöker försvara Andrea men Christian använder då relationen till Sara för att såra Andrea ytterligare. Han säger att han har varit med henne och återanvänder Andreas ord från Alla hjärtans dag, om att han "aldrig skulle vilja ha en sådan som dig".

Andrea får nog och knuffar Christian. Det utvecklas till ett slagsmål som snart sprids på sociala medier tillsammans med bilderna från festen, hånfullt klotter och fulla kommentarsfält. Allt samlat kring en identitet som andra har skapat åt honom: "Pojken med de rosa byxorna". Någon skriver att om de befann sig i Andreas situation så skulle de ta livet av sig.

Hemma ser Teresa att hennes son inte mår bra. Hon frågar vad som har hänt men Andrea berättar ingenting. Istället försöker Teresa blicka framåt. Andrea fyller snart femton. "Det kommer att bli lättare." Hon frågar om han vill fira födelsedagen på tivolit, som familjen brukar göra, men hejdar sig. Han kanske är för stor för sådant nu? "Jag är fortfarande liten", svarar Andrea.

Dagen före hans födelsedag kommer Sara hem till Andrea. Han ber om ursäkt för det som han sa på Alla hjärtans dag. Sara kysser honom. "Nu är vi lika", säger hon, och fyller i att Andrea är hennes bästa vän. Han svarar att hon är hans. Hon berättar att hon inte kan komma på firandet för att hon ska till Paris med sina föräldrar. Innan de tar farväl ger Andrea Sara deras gemensamma filmbok, fylld med recensionerna från deras biobesök. "Jag älskar dig", säger han. De kramas länge.

Andrea firar sin femtonårsdag tillsammans med familjen på tivolit. Berättaren kommenterar att det är härligt att få vara barn igen för en stund och att allt var mycket enklare när man var liten. "Min sista dag på jorden var fridfull", konstaterar rösten och vi ser hur Andrea och Teresa omfamnar varandra. I efterhand föreställer sig Andrea att hans mamma kanske förstod att han tog farväl.

Han minns hur han inte ville släppa taget för snabbt. Tio sekunder till. Och tio till. Och ytterligare tio.

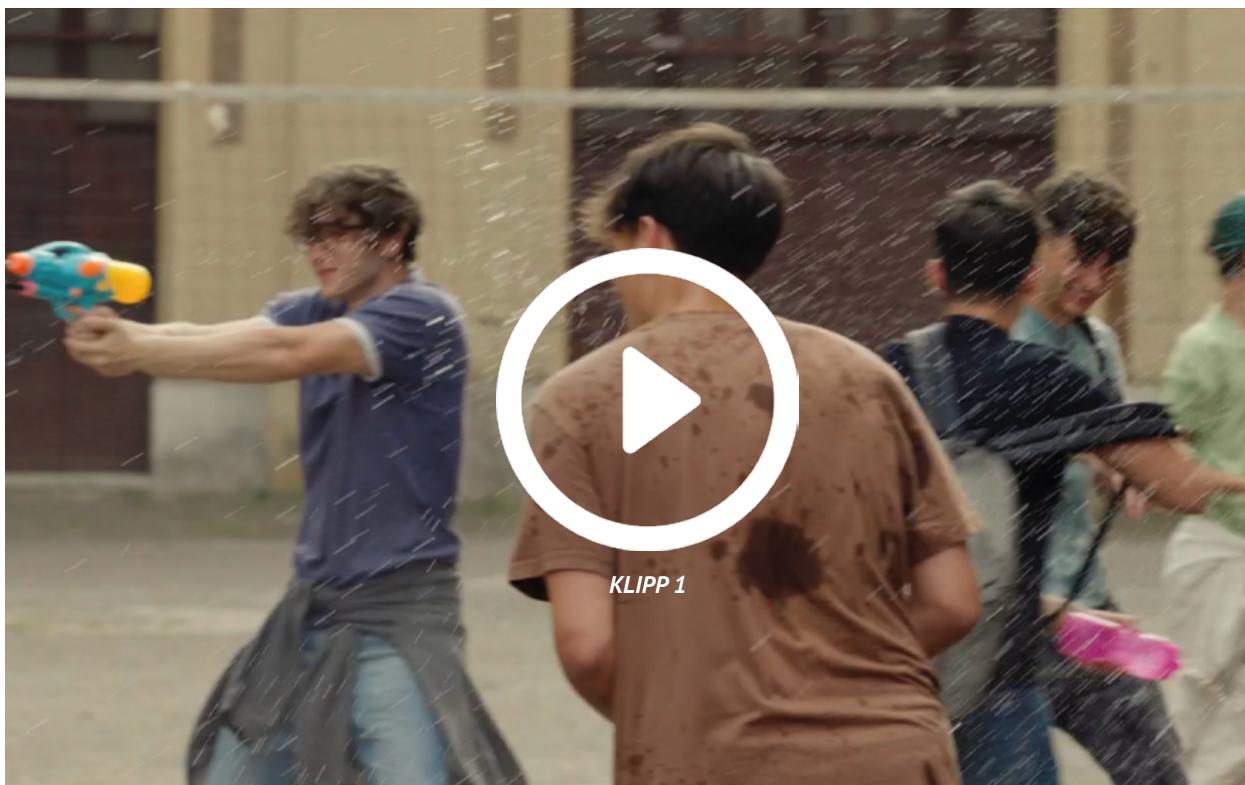
"Ord är som blomkrukor som faller från balkonger. Har man tur missar de och man kan fortsätta gå. Men är man lite långsammare kan de träffa med full kraft och döda." Så sa Andrea till sin mamma på tivolit. Teresa tittar in i kameran medan bilden drar sig tillbaka.

Sluttexten berättar att Andrea Spezzacatena tog sitt liv den 20 november 2012, utan att lämna något avskedsbrev.

Efter hans död upptäckte Teresa att det hade skapats en Facebooksida i syfte att håna hennes son. Med hjälp av lösenordet Andrea hade gett henne kunde hon logga in på hans konto och först då upptäcka omfattningen av det han hade utsatts för.

Teresa Manes kom därefter att ägna sitt liv åt att tala med unga om mobbning och cybermobbning. År 2022 tilldelades hon den italienska republikens rid-darorden för sitt arbete.

Filmen avslutas med hennes ord: "Jag begick säkert många misstag med min son. Men att låta honom ha rosa byxor var inte ett av dem."

FILMENS BERÄTTANDE

Berättargreppet är effektivt. På bara några minuter har vi fått en tydlig introduktion av karaktärerna, miljön och den grundläggande men oväntade premisen: att pojken som är filmens huvudperson inte längre lever.

Filmen berättas retrospektivt av Andrea själv, genom en återkommande voice-over där han ser tillbaka på sitt liv från en position efter sin död. I huvudsak följer filmen Andreas liv kronologiskt, men berättarrösten kan samtidigt röra sig fritt i tiden: Andrea kommenterar det som händer med kunskap om framtiden och kan också berätta vad som senare händer med andra personer. I filmens slut överlämnas berättarperspektivet från Andrea till hans mamma Teresa, och den dramatiserade berättelsen övergår i fakta om den verkliga Andrea Spezzacatena.

- Vad får vi veta om Andrea redan under filmens första minuter? Hur påverkar det vår upplevelse av resten av filmen att vi från början vet att han inte längre lever?
- Varför tror du att filmskaparna låter Andrea själv berätta sin historia? Hur hade filmen blivit annorlunda om berättelsen i stället hade återgetts ur mammans perspektiv?

Andrea är inte bara huvudperson utan också vår postuma berättare. Därför finns det en spänning mellan Andrea som vi ser i scenen, som inte vet vad som kommer att hända, och Andrea som berättar för oss, som redan vet hur hans liv kommer att sluta.

- Kan du hitta en scen där skillnaden mellan dessa två perspektiv blir särskilt tydlig? Hur påverkar berättarens kunskap hur vi som tittare uppfattar det som händer?
- I slutet övergår berättarrösten från Andrea till hans mamma Teresa. Varför tror du att perspektivskiftet sker just där? Vad händer med berättelsen när Andrea inte längre kan vara den som för den vidare?
- Filmen bygger på en verklig persons liv, men är samtidigt en dramatiserad spelfilm. Vad händer med vår upplevelse när filmen i slutet lämnar dramatiseringen och berättar direkt om den verkliga Andrea Spezzacatena?

Kameran håller sig genom filmen nära Andrea och skildrar ofta människorna och relationerna omkring honom ur hans perspektiv. Titta på vattenkrigsscenen (**KLIPP 1**). De andra eleverna leker och rör sig omkring Andrea, medan han själv står utanför. Här förändras filmens bildspråk och rörelserna återges i slow motion.

- Vad händer med din upplevelse av scenen när rörelserna saktas ner?
- Hur skiljer sig Andrea från de andra eleverna – både i vad han gör och i hur han filmas?
- Vilka känslor tycker du att filmspråket förmedlar, trots att Andrea inte berättar hur han känner sig?
- Regissören Margherita Ferri säger att hon använder slow motion för att gestalta Andreas isolering och känsla av att vara fränkopplad från verkligheten. Kan du se det i den här scenen? Hur?
- Varför tror du att regissören väljer att visa Andreas känslor med bild och tempo i stället för att låta honom förklara dem med ord?

Extra!

Victor Hugo har skrivit: "Den som öppnar en skoldörr stänger ett fängelse." Citatet förekommer i filmen. Vad tror du att det betyder? Får det någon särskild betydelse i en berättelse där skolan både är en plats för lärande och en plats där Andrea blir alltmer utsatt?

Filmen som Andrea och Sara ser på bio är François Truffauts *Jules et Jim* (1962), en klassiker om vänskap, kärlek och en komplicerad relation mellan tre människor. Andrea kommer sent till visningen

eftersom han har varit hemma hos Christian. Varför tror du att filmskaparna har valt att låta just den filmen visas i scenen? Kan det finnas någon parallell till relationerna mellan Andrea, Sara och Christian?

ATT VARA LYCKAD OCH ATT VARA LYCKLIG

Vi får en bild av Andrea som duktig i skolan, ambitiös och empatisk. Han försöker göra livet lättare för människorna omkring sig, samtidigt som han har sina egna känslor och bekymmer att hantera. Utifrån sett verkar han på många sätt vara både lyckad och lycklig.

Men Andreas farmor ser någonting hos honom som de andra inte tycks lägga märke till. Hon frågar Teresa varför Andrea alltid gör sig till. Teresa svarar att han helt enkelt är en lycklig pojke. Farmoden undrar om det verkligen är så – eller om Andrea kanske försöker göra alla andra lyckliga.

- Vad är skillnaden mellan att vara *lyckad* och att vara *lycklig*? Kan man vara det ena utan att vara det andra?
- Varför tror du att farmoden reagerar på Andreas sätt att skämta och göra sig till, när Teresa ser samma beteende som ett tecken på att han är lycklig?

- Andrea försöker flera gånger skydda eller hjälpa andra – till exempel när föräldrarna bråkar och han distraherar sin lillebror. Vad kan vara positivt med att bry sig mycket om andra? När kan det bli ett problem?

- Senare säger Sara till Andrea: "Du oroar dig för mycket för andra. Du är också liten." Hur hänger hennes kommentar ihop med det farmodern ser hos Andrea tidigare i filmen?

Skillnaden mellan att vara lyckad och att vara lycklig är särskilt intressant i en tid när **sociala medier** har blivit en viktig del av många människors vardag. Där kan vi i viss mån styra vilken bild av oss själva som andra får se: vad vi gör, vilka vi umgås med, hur vi ser ut och vilka ögonblick vi väljer att dela. Det kan skapa en förenklad bild av både oss själva och andra, där popularitet, utseende, framgång och ett spännande liv lätt kan tolkas som tecken på lycka. Men det vi ser av en människa utifrån – i verkligheten eller på sociala medier – säger inte nödvändigtvis särskilt mycket om hur hon faktiskt mår.

I *Pojken med de rosa byxorna* får sociala medier så småningom en mycket mörk roll, men redan innan dess väcker filmen frågor om skillnaden mellan den bild andra har av oss och det som pågår inom oss.

- Vad får oss att uppfatta en annan människa som "lyckad"? Är det samma saker som får oss att tro att personen är lycklig?

- På sociala medier väljer människor ofta själva vad de visar och inte visar. Hur påverkar det vår bild av hur andra människor lever och mår? Hur påverkar det *vår bild av oss själva*?

När Andrea kommer hem till Christian får han för första gången se andra sidor av "Mr Plus". Christian berättar att "Hobbiten" är den enda bok han har läst – samtidigt som han inte vet vem Tolkien är. Han har problem i skolan, en komplicerad familjesituation och är rädd för att skickas till militärskola om han inte klarar studierna. Scenen punkterar Andreas idealiserade bild av Christian: bakom den självsäkra, snygga och populära ytan finns osäkerhet, svårigheter och sådant Andrea tidigare inte har kunnat se.

- Andrea kallar Christian för "Mr Plus". Vilken bild har Andrea skapat av honom? Vad får Andrea senare veta som inte passar in i den bilden? Har Christian skapat den här bilden av sig själv, eller är det Andrea som har gjort det? På vilket sätt liknar det hur vi kan skapa oss föreställningar om människor utifrån det vi ser av dem på sociala medier?

Andrea och Christian speglas sida vid sida – en bildkomposition som visuellt understryker dubbelheten i deras relation och glappet mellan det de visar varandra och det som pågår under ytan.

MOBBNING

Mobbningen av Andrea utvecklas gradvis. Det börjar med kommentarer, skämt och handlingar som var för sig kanske kan avfärdas som "på skoj", men övergår efter hand i utfrysning, ryktes-spridning, förnedring, fysiskt våld och nätmobbning. Samtidigt växlar Christian mellan att söka Andreas vänskap, försvara honom och utsätta honom för kränkningar. Det gör gränserna otydliga och kan göra det svårare för Andrea – och för människor omkring honom – att förstå vad som håller på att hända.

- När tycker du att mobbningen av Andrea börjar? Finns det en tydlig första händelse, eller växer den fram gradvis?
- Vilka former av mobbning och kränkningar utsätts Andrea för? Försök hitta exempel på verbala, sociala, fysiska och digitala kränkningar.
- Christian är ibland vänlig mot Andrea och ibland grym mot honom. Hur tror du att det påverkar Andreas möjlighet att förstå och reagera på det som händer?
- Varför fortsätter Andrea att söka Christians vänskap trots att Christian flera gånger behandlar honom illa?

- Finns det tillfällen då Andrea själv skrattar med, går tillbaka till gruppen eller försöker visa att han inte bryr sig? Betyder det i så fall att det som händer är okej? Varför/varför inte?

Christian är den tydligaste drivande personen, men han är inte den enda som deltar. Andra skrattar, tittar, filmar, kommenterar, delar vidare – eller låter bli att ingripa.

- Vilka personer bidrar till att mobbningen kan fortsätta, även om de själva inte är de som startar den?
- Vad händer med en kränkning när andra skrattar åt den, filmar den eller delar den vidare?
- Sara försöker vid flera tillfällen ingripa. Vad gör hon som de andra inte gör? Vad kan en kompis göra när någon utsätts – och när behöver man ta hjälp av en vuxen?
- Olika personer omkring Andrea har olika möjligheter att ingripa. Vilket ansvar har kompisar, andra elever och föräldrar? Är deras ansvar det samma?
- Vilket ansvar har skolan för det som händer Andrea? Vilka tecken på hans utsatthet skulle lärare eller andra vuxna i skolan kunna ha uppmärksammat?

Andrea konstaterar att tekniken alltid följer med. Inte ens ett skolbyte innebär nödvändigtvis att trakasserierna upphör.

- Vad förändras när mobbningen flyttar ut på nätet?
- På nätet samlas bilder från festen, slagsmålet och tidigare förödmjukelser. Vad händer när något som inträffade vid ett tillfälle kan ses, kommenteras och spridas om och om igen?
- Någon skriver "jag skulle ta livet av mig". Personen kanske uppfattar det som "bara en kommentar". Vad händer när många enskilda kommentarer tillsammans riktas mot en människa? Vem bär ansvar för den samlade effekten?

Trots att Andrea har människor omkring sig som bryr sig om honom berättar han inte hur utsatt han har blivit.

- Vad tror du kan göra det svårt för en person som utsätts för mobbning att berätta?
- Vilka tecken på att Andrea inte mår bra kan människorna omkring honom se?
- Vad skulle en kompis eller vuxen kunna göra om någon säger att allt är bra, men man ändå känner att något inte stämmer?

- Vems ansvar är det att upptäcka och stoppa mobbning? Varför kan ansvaret aldrig ligga på den som utsätts?

- Andrea säger att skillnaden mellan social död och verklig död kan upplevas som obefintlig för en tonåring. Vad tror du att han menar med "social död"? Vilka händelser i filmen hjälper oss att förstå uttrycket?

Andrea jämför ord med blomkrukor som faller från balkonger. Ibland missar de. Ibland träffar de.

- Vad tror du att Andrea menar med liknelsen? Hur förändras betydelsen av den efter allt vi har sett honom utsättas för?

DE ROSA BYXORNA

I slutet av filmen säger Teresa: "Jag begick säkert många misstag med min son. Men att låta honom ha rosa byxor var inte ett av dem." Repliken pekar tillbaka mot det plagg som har fått ge filmen dess titel – men också mot en viktig fråga om var vi placerar ansvaret för mobbning.

Andrea blir hånad för sina rosa byxor, för nagellack och för att andra försöker definiera hans identitet eller sexualitet. Men det är inte de rosa

byxorna, nagellacket eller Andreas sätt att vara som är problemet. **Mobbning uppstår inte för att den som utsätts har något "fel" som behöver rättas till.** Den som vill kränka eller trycka ner någon annan hittar – eller skapar – något att använda som förevändning: kläder, utseende, intressen, sätt att prata, vem man umgås med eller något helt annat.

Frågan är inte vad Andrea hade kunnat göra annorlunda för att slippa bli utsatt, utan varför någon har behov av att förlöjliga, kategorisera och trycka ner en människa – och varför personer runtomkring låter det ske.

- Christian frågar hånfullt om Andreas rosa byxor "finns för män också". Varför tror du att han känner behov av att förödmjuka andra?
- Vad hade hänt om Andrea aldrig hade burit de rosa byxorna? Hade mobbningen upphört – eller hade Christian och gruppen hittat något annat att angripa hos Andrea eller någon annan? Resonera och motivera.
- Filmen heter *Pojken med de rosa byxorna*. Hur förändras titelns innebörd efter Teresas sista replik?

Produktionsuppgifter

Originaltitel: *Il ragazzo dai pantaloni rosa*
 Regi: Margherita Ferri
 Land: Italien
 Speltid: 114 min
 Tal: Italienska
 Text: Svenska
 Åldergräns: från 11 år
 Tillgängliga format: VOD, DCP

Bokning

Skolbio på biograf: Smorgasbord Picture House
log@smorgasbordpicturehouse.se

Institutionella visningar: Smorgasbord Picture House
log@smorgasbordpicturehouse.se

Mer information, trailer och översikt:
www.smorgasbordpicturehouse.se/film-i-skolan